

ВІКТОРІЯ ШЕВЕЛЬ

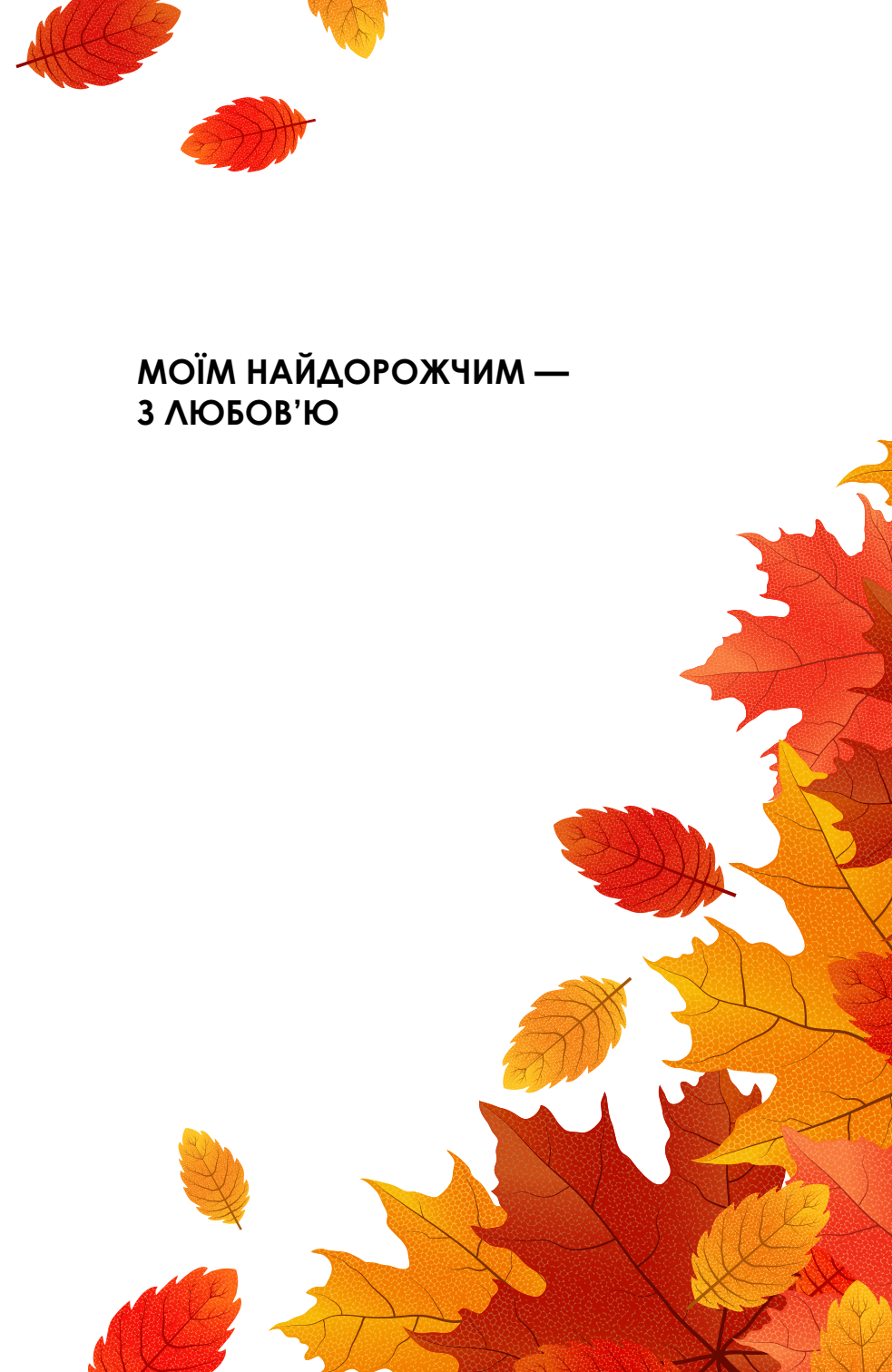
ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ

ЛІТЕРАТУРНА АГЕНЦІЯ
ПІРАМІДА
2021

**МОЇМ НАЙДОРОЖЧИМ —
З ЛЮБОВ'Ю**

УДК 821.161.2-3
Ш 37

Ш 37 Шевель, В.

Зроби мені осінь / Вікторія Шевель. — Львів :
ЛА «Піраміда», 2020. — 76 с.

ISBN 978-966-441-633-4

Поетична збірка Вікторії Шевель «Зроби мені осінь» — симбіоз не лише осінніх настроїв та образів. До збірки увійшли поезії, написані впродовж 2019 – 2020 рр., у яких — зріла душа жінки, закоханої, відвертої, чуттєвої. У кожному реченні й між рядками лірика дихає, наповнює, зігриває. Рівень відвертості й сповідальності просто вражає! А ще — читача замилують вишукані образи, які, наче мозаїка, створюють тонке поетичне полотно зі світла, віри, любові й підтримки.

© Вікторія Шевель, поезії, 2021

© Віталій Бірчак, верстка, дизайн, 2021

© Олександра Малаш, передмова, 2021

© Ангеліна Олійник, літературна редактура, 2021

© Олександр Козинець, Микола Адам, післяслово, 2021

© Літературна агенція «Піраміда», 2021

Усі права застережено!

ВІКТОРІЯ ШЕВЕЛЬ лікарка/поетка
ВІТА ВЕСНЯНА псевдонім

З'явилася на світ 1976 року

Освіта:

- Національний медичний університет імені Олександра Богомольця;
- Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика МОЗ України;
- середня загальноосвітня школа №5 міста Переяслава-Хмельницького.

Народжена збірка «ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ» — це доказ того, що кохання існує незалежно від паспортів, реєстрації, кордонів. Воно є, і його можна пізнати, або так ніколи і не зустріти. І гріх не в тім, що двоє люблять, а навпаки — у відсутності почуттів, які даються людині Господом.

«ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ» — це особливе поетичне життя любові, на яку моляться навіть тоді, коли котиться світ за очі.

Спілкування:

e-mail: svi1104@ukr.net

Facebook: Вікторія Шевель

ЗМІСТ

Як зробити осінь, якщо ти — Весняна?.. (Олександра Малаш).....	8
вередні	12
у нас не буде нічого	13
жіночий Бог	14
ти нічого мені не винен	15
жовтавою мудрістю.....	16
ладанка	17
по кілька хвилин я буду твоєю.....	18
у моєму гнізді — Париж.....	19
між понеділками й поділками.....	20
обмеження.....	21
він.....	22
не вставай.....	23
жодна з моїх терапій.....	24
лебеді.....	25
літо зісподу бажання.....	26
клялася фортеці	27
на кожний її День народження.....	28
завівши у піну.....	29
не питаю тебе я чому.....	30
у воду прозору.....	31
ти любиш коли я мовчу.....	32
збили сліди	33
наростає в повітрі.....	34
коли ти їдеш додому.....	35
завтра.....	36
її цьогорічна любов.....	37
от ні щоб узяти і написати.....	38
пересохлі вуста.....	39
якщо береш.....	40
розтікаюся.....	41
мистецтво твого лікування.....	42

ти так далеко від мене.....	44
передосіння.....	46
бурштин злітає в ревності дощів.....	47
презентуй мене.....	48
хотілося.....	50
не бійся тягти по землі.....	51
бувай до п'ятниці!.....	52
старіє твоя борода.....	53
любити.....	54
скучати — це досвід.....	55
стояти поруч.....	56
тримає рук твоїх щемка розмова.....	58
давай-но по чарці.....	59
про що ти думала.....	60
ховаєш в устрицях.....	62
діволов.....	63
ні про що не проситиму.....	64
в ковчезі сумісного жовтня.....	65
джем.....	66
закохані погляди.....	67
молодість секундантом.....	68
за новим старим стилем любові.....	69
на бабуху бігом.....	70
зроби мені осінь.....	71
обіцяю тобі сподобатися.....	72
Пахощі саду зрілої душі (Олександр Козинець).....	74
Загадковий космос внутрішнього світла (Микола Адам).....	75

Як зробити осінь, якщо ти — Весняна?..

Ми всі раніше знали цю невгамовну українську поетку як Вікторію Шевель — під цим ім'ям вийшли друком її попередні книжки. Та сьогодні авторка прийшла до нас як Віта Весняна. Новий псевдонім обіцяє багато: тепер письменницю не переплутають із її численними тезками-однофамілицями, до того ж Віта Весняна відкриє читачам незнану до-тепер грань її особистості — постать Вічної Весни, богині Лелі, невтомної творчині свого художнього світу.

Вікторія, що обернула своє паспортне наймення на латинське Vita («життя») — не лише майстриня слова, а й лікарка, чудова мама, донька, подруга та дружина. Здається, ця вишукана пані вміє жити в кількох іпостасях одночасно, й лише її серце знає, яка то величезна відповідальність... Та, поза тим, вона Vita, тобто саме життя.

Віта-Вікторія отримала заслужену відзнаку Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова — 2020» у номінації «Пісенна поезія», і кілька її творів справді стали піснями. А ще маємо чудову двомовну збірку «На абцасах/На підборах» — оригінальні поезії авторки та філігранний їх переклад Миколи Адама. І як органічно вписалися зовсім не «міські» вірші Вікторії у збірку «Метро всередині нас», назву для якої сама поетеса й запропонувала ще в 2018 році! І скільки ще всього попереду! Але зараз — про свіжовидруковану книгу «ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ».

Як би ви пояснили, чому збірку так названо? Що взагалі можна зробити для людини? Каву або чай? Подарунок, сюрприз, якусь дрібничку? А, може, зробити — це щось переформатувати, переінакшити, показати свою владу над цим? Як гадаєте?

(Ось тут лишається трохи місця, щоб ви, дорогі читачі, написали свою версію олівцем).

А далі можна погортати книжку, вчитатися у слова авторки — й перевірити себе...

Отже, як робиться-готується осінь, коли ти — Весняна? Зойками герані, молитвами до жіночого Бога, зустрічю з єдиним соняшником тридесятого королівства? Тут буде так багато несподіваних, непересічних, не апробованих досі сполучень слів і фраз, що вони стануть схожими на першачків, які мають різні кольори очей, шкіри, сорочок, різне виховання й релігію, але першого вересня батьки приведуть їх до одного класу, і скоро між цими дітьми розпочнеться світла, міцна, подеколи болісна, але така зворушлива дружба. Діти-вірші Вікторії Шевель, однак, — не першокласники, вони повнолітні, зрілі й пристрасні, в них ночі-жриці стоять довго дивляться в не – сновидіння – щицями; в них матері-героїні виношують кохання в лоні, голові й серці: у душі я ношу як сина усього тебе ладо нащо?!

Осінь неможлива без тужливої журавлиної любові, ностальгії за Парижем, який лірична героїня ховає у своєму гнізді (бо вона — птаха, так!), без випрілої ніжності у скрині, без квітки, яка ще вірить у розраду, і навіть вулканів, які виштовхують серце гаряче в кювет.

Хочу бути у тебе останньою та наче уперше люблю, — зізнається жінка-весна, зненацька застукана невідворотним. І ліричний герой вже пахне наближенням жінки, він вкляк у її хлорофіл, хоче

у ній наслідити собою, але це мало схоже на агресію, на порушення кордонів — це так літо поглинає собою весну, розчиняється в ній, щоб власним буйнням виснажити, випити й перетворити насамкінець на осінь... І їхній спільний світ перетворюється на яблуню — дерево життя, з якої так природно струшують час.

Віта Весняна заворожує своїм вмінням змалювати кількома словами стан, що його проживають законні пари, зовні витримані, мов добре вино, а насправді їхні серця ніби кажуть нам: *ми ще й досі посередині двох печалей одного вирію*. Вона говорить про труднощі порозуміння, коли неможливо не бути разом: *і крихта усвідомлення поцілює в серце ще одним місяцем вільного володіння мовою людини яку любиш*. А це — те найцінніше, що дивом вціліло в поспіхом підстрижених егоїстичних лонах сучасних людей...

У поезії Вікторії Шевель — сила дрібної волошки, яка насправді виявляється ладанкою. Сила торочок, які звисають з країв цього світу — нас, дітей планети Земля. Вірші Віти Весняної — сплав земного й небесного, цноти й еросу, розважливості й панічних атак. Адже саме такою є осінь — багатолокою, з неосяжними варіаціями на тему прогнозів погоди та передбачення майбутнього. І ти не зробиш її, якщо не просякнешся всіма її інгредієнтами, якщо не спробуєш побігти вслід вітрові, не питаючи про його напрям, якщо не набираєш цілий оберемок листя, щоб запалитися його барвами.

Читаючи ці тексти, ви ризикуєте потонути в безмежжі мудрих авторчиних настанов, перетворити божественні сили, що виринатимуть з кожного рядка, на власних богів. Хай буде так. Адже робити осінь — це грітися й мерзнути, збирати врожай

на городі й писати картини в парку, закохуватися
й розлюблювати. І — бути собою, як Віта Весняна,
навіть осіннього дня, за будь-якої погоди, за будь-
яких обставин.

Олександра Малаш,
українська письменниця,
перекладачка,
науковиця-філологиня, лауреатка
літературних конкурсів

літо в собі таке
посередні ранки
такі-сякі ночі-жриці
стоять довго дивляться
в не – сновидіння – цицями
то ти великим і вказівним
підкручуєш їм соски?
ніяковіють
збуджені киці
дряпають ледь зачату любов
витанцьовують її на спицях
в петельках смерті
ми теж – подерті
старенький диван
ховає зойки герані
темрява
в якій були скохані
ковтає білого вірша
заточений ніж
в піту ранку нарізає кисліці
від сьогодні осінь
ти знову зрадиш медам
тричі одягатимеш золоті світшоти
у майстерні моєї самотності
там де вередні¹ загусають
у варення з ожини
і жоржини
гойдають спогади
про таке-сяке

¹**Вередні** — слово із дитячої лексики авторки, похідне від «вередувати».

у нас не буде нічого
окрім світлооких поглядів лісу
одне одному вібрувати це єдине
чому навчилися янголи наших душ
і нам ніхто нічого не скаже про літо
перше з багатьох наступних
яке на ніч випихаємо по злякані чорниці
не питаю як тобі спиться на новому місці
бо ніякого місця не існує насправді
як і часу
і простору без боргів
ми позапланові
тому у нас
не буде нічого
нічого
окрім побачень

— привіт!

про що і до кого говорить
жіночий Бог

коли вибухають зсередини
вимір та ритми

і без попередження змінюються
алгоритми

у світі де множитья щастя
не тільки на двох?

до кого у темному ходять
янголи дня

де тіні неспокою рухає
стрілка маленька

а із щедрівки вже виросла
доля рідненька

яка ще не тямить котрий чоловік
її рідня

не чуто як завжди
прогалини пісні пісень

що тишею мітять дівоче
та особисте
й того хто цілує
відміряне потай намисто

допоки приборкана Богом
жіночим мігрень

ти нічого мені не винен як і я тобі
бо ніколи не ходили разом додому
й не виходили в світ глибинний
хоч мовчати удвох до вподоби
з голови пустоцвіт викидати
не моя стрічатиме мати
ліпша жінка віддасть чесноти

тільки ж слово не кровоспинне
чи напише за мене краще?
у душі я ношу як сина
усього тебе ладо нащо?!
нам по-різному вік хлюпоче
і заходить у скроні удача
поза очі кажу що хочу
і клянну себе ні не плачу

в Бога мудрість і бачення в сінях
то для наших голів світлиці
тільки він мав вгорі прозріння
що тут звів до зими... дурниця!
що ж буває... усе проходить
вітер голосу теж не пара
вкотре бабине літо бродить
і проймає терпіння жаром

жовтавою мудрістю вересень виб'є із соняхів
птаство графіту й побачень
не все щось залишиться як і торік
для продовження в іншому кольорі
де знову вона яка осені щойно
самотність життєву пробачила
де він котрий стримує десь у сітківках
досвідченість неба та полум'я

де вдвох захиляючись поглядом
носять із зовні свободу уважну безлітерну
відстукують важкість мовчання тремтячого
що мовби спомин узвозів
затриманим змовою теплих вітрів
перебути цю відстань що бреше двовимірно —
як мову звільнити від правди Різдва
неможливо нікому не в змозі

Бог дав їй своє і йому трохи менше
немовби коляднику першому скромному
ця ноша продумана задля
добра доживання внизу
як і храму малого й великого
та сказ чорно білий стоїть на долонях
між межами раю і фотографій
синдромами...
така вже пора що нутром відчуває
молитву вкорочену до поцілунку недикого

як писав її улюблений білоруський
поет: «...я хочу чути тебе
бачити тебе...»

ще від тебе не взято нікого а їй аби
знати чим ти сьогодні дихаєш
і з якою частотою за добу втрапляє
в твою хурделицю літа вона

єдиний соняшник тридцятого
королівства!
як сумно що до тебе й цієї зими
не прокладено теплотраси

дрібні оченята її чортиків жаги
бігають по чорнозему безхатченками
шукають своє сонце

у цьому глухому куті якась незрозуміла
висота вашого світу
хтось любить а хтось тільки пахне
наближенням жінки

схилися до неї зрони духмяне слово
квітці яка ще вірить у розраду
життя без телефонів
а дороги без навігаторів

покажи скільки олії ніжності буває
із одного хто в полі не воїн...

бо ця наївна волошка яку
не завжди помічаєш під ногами
і є ота твоя Богом дана ладанка

по кілька хвилин я буду твоєю
і вже за рік ти нарахуєш їх сотню
можливо (і я б цього хотіла) не одну

збиратимеш і кластимеш в душу
немов обгортки добрих вістей
шантажуючи час який постарів
але досі править чоловічі теревені

я навідуватимуся до твого крила
та щему який марить бажанням
радіти від милосердь цілуватиму

такою ж як і була нескореною
викликатиму твою стихію на леткий
поєдинок нашої неминущої любові

народжені від нас дві добрі пам'яті
миротворцями проростуть смиренно

жінку яку знають довгі мов коси роки
і чоловіка який поміж риби та бджіл
поставлять у календар однією датою
випадкової зустрічі біля входу до саду

книга імен почалася — попросили
переказати котрісь янголи звідати
і це єдине про що не забуде Бог син
у нашій подобі

і я б мовчала надалі про оті хвилини
від яких не зректися пам'яттю
але і ти їх шануєш щиро
дякуючи що ми є

у моєму гнізді —
Париж
із твоєї любові
що ріжком зростає на ранок
ховаючи ніч шоколадну

у Провансі твоїм —
береги
із морської солі
яка вийшла із мене на ганок
ромових слів нескладно

і дороги сюди —
мигдаль
подрібнений болю
що тримає тут нас рибалок
і рятує щастям помадним

між понеділками й поділками
навхрест дороги що в душу...

викреслюй все те що зайве
стрілки свої витрушуй

прощатися час — не тисне
удосталь всього ще буде

між неподільним і поділками
не зви й не шукай іуду

у торбі чудес світу множиться
ми теж поміж ними — знакові

буденне зрізатимуть ножиці
у святість та грішність...
однаково

всі ці обмеження що заважають
будуть безоднею страчені
місто в якому дощило терпіння
ні через кого не всохне
про те що стосується дії кохання
не до кінця розтлумачено
дорослі ж рятують ще й досі любов
яка рано чи пізно здохне

вони ще не знають як мають вчинити
з відведеним в голови часом
що вивертає смаки та відразу
привчаючи скиглити спомини
їм підсвідомо прищеплено біль
немов антидот до екстазу
і неважливо чи навмання
бо тут ключове — бути голими

він хоче у ній наслідити собою
це прямо стосується теми
й не стати убивцею довгих снів
таких безсистемних змолоду
тому вони разом й дивують людей
і створюють власні проблеми
втім не свобода — це гра не більше
аби не померти їм з голоду

він знімає шкарпетки
як молиться першій траві
і перед Богом зрікається
зимного даху
отак непрочитаний тихий
лишається в ній
розкручує в стеблах своїх
перелітного птаха

він знаний давно
у глибинах далеких морів
ніяк не вкладеться в підстрижене
поспіхом лоно
а їй яка й досі триває
в землі й нагорі
хочеться замироточити
наче ікона

він з резусом групою крові
шістнадцять плюс
усе розуміє тому так
і дивиться просто
на тіло зелене
гормоном прискорений пульс
без наміру вік заросити
захеканим зростом

він на місяців кілька
закляк у її хлорофіл
і це вже причина
аби не рушати в дорогу
та тільки й кається
що прибігає мов звір
і від краси божеволіє
вкотре на босу ногу

не вставай роздирай мою вроду
донизу вечірнього сонця
зголоднілий і добрий напрочуд
виїдай сині очі жаги
народжу тобі сина у тридцять вісім
як номер стронцію
і знаходить він свій сорок третій
як і у тебе розмір ноги

гороскопи на липень хвостаті
чіпляють яскравим медовим
бережеться хай берег води
ми ж укотре потопимо губи
повні розуму наші півкулі
намудрували немовби сови
і тому обживати ми будемо довго
палаючу румбу

ця взаємна симпатія схрещена
збвтана спінена
в серце цілиться цідиться
ейфорією і пробирає
якнайближче до пахощів
і до колін — дива цілого
якнайглибше у душах нектару
і власного вдячного раю

жодна з моїх терапій не для тебе
якщо ти не віриш в удачу
і не розгадуєш антивірусні березневі
он лайн кросворди
тиждень немов тріпотіння хвилин
в зоні ризику і дискомфорту
а ми двоє — лиш експеримент
де початок для інших щось значить

дистанційні шалені думки
з однієї простої причини
розтинають упевнений надто
дещо рішучий в утробі фатум
не прийти нам у себе ніколи
це хіба що життя познімати...
вислуховую в грудях спасіння
перкутуєш мої ти глибини

тіло жінки таке що й в гарячці
чекає на неєдиний подив
аби потім у небі що духом на землю
погодитися на вагу
чоловічого голосу — в місті
своєму —
і на звістку благу
бо ніхто окрім тебе не значить
доки двох нас тримають сходи

нам по краплі одній зустріч скрапує
і болить що і небу пече
я за тебе тобі й Богу дякую
і люблю і хрещу мить плачем

і ніхто про це не здогадується
ми ще й досі посередині
двох печалей одного вирію
ми з тобою два білих лебеді

нас припнули життєвою ніжністю
тихоспівані рідні пісні
без тлумачень серця в морі тішаться
і сповідуються навесні

і ніхто про це не здогадується
ми ще й досі посередині
двох печалей одного вирію
ми з тобою два білих лебеді

не горить у душі чистим плавиться
той єдиний котрий назавжди
та єдина й не забувається
подих щастя але зажди

бо ніхто про це не здогадується
ми ще й досі посередині
двох печалей одного вирію
ми з тобою два білих лебеді

літо зісподу бажання
іде холодочком владне
по плечі твого милування
коси моєї уяви
і немовби пісень повтори
спалахи днів яким складно
зрозуміти лоскіт страстей
трохи далі — і нас появу

торочками з країв цього світу
ми звисаємо видимі поруч
дещо муляємо ненавмисно
надокучливим душам
хоч по правді пов'язані всі
ті хто справа і хто ліворуч
та найбільше — це ми між собою
бо закохані дуже

бо горіти не тільки в дубах
не впритул до якоїсь холери
а між пальцями вітер ганяти
не здуваючи близькість
й неважливо чи гарно старіють
пережитого нерви
тут потрібні усі пори року
тут лишається дійсність!

клялася фортеці вкотре
не турбувати її чоловіка
не розсікати брову його вдачі
власним та іншої ранам
стояла на відстані міри
та істеричного сміху
себе умовляла на серпень —
до завмирання зарано

ховала невипрілу ніжність
вишивкою у скриню
сколола серпом дорогу
і дурість таку ж неминучу
ковтала свій голос та літо
що в Бога на волосині...
хотіла тверезого світу й
гадала що він дуже скучив

тужила як річка Альта²
що поруч під боком стихла
так і не ставши морем
можливостей для Трубежа³...
колись Переяслав скаже
що зряча а бач не встигла...
була я тому чоловікові рідною
але чужа

ввижався мені медовим
перед та після спасу
увірувала застуду від нього
сльозами чесну
квіткою чистотілу
й людиною одночасно
гоїла думи душу а впала...
і не воскресла

³Трубіж — ліва притока Дніпра, ²Альта — права притока Трубежа.

на кожний її
День народження
він заходить у горло
імбирним варенням
як це не знає ніхто
однак свято триває
спочатку занадто весело
та потім десь далеко і високо
хтось робить хруст
і крихта усвідомлення
поцілює в серце
ще одним місяцем
вільного володіння
мовою людини
яку любиш

на кожний його
День народження
вона вривається
однією з назв тижня
минулоріч був вівторок
цьогоріч середа
і все про що мріє
це стати суботою
пройшовши шлях
від дикунки до панянки
бо саме так як вона
ніхто не вміє тримати в собі
сім кольорів веселки
коли насправді
хочеться сказати «Пі»
не з математичної
точки зору

завівши у піну
своїх заміських океанів

колишніх реалій
без сонця і сигарет

тримай мою відстань дівочу
обабіч вулканів

отих що виштовхують
серце гаряче в кювет

долаючи тишу засіяну
звичним спітнілим

цілуй та у зойках мене
незабутню бери

бо наша безодня зовні
й зсередини — ціле

то тільки уява
до певної мучить пори

не питаю тебе я чому
не питаю себе чи надовго...
у нагідковім присмерку липня
під небом із шовку
приміряю вервицю
нескошених днів
необроблені межі —
там де зойк поцілований
щему твоєму належить

пробираючись ближче до дна
споглядання мого Синевиру
відпускаєш сльозу мовби ляк
із неволі бо справді повірив
у поділений порівну плин
у зіниці повернення світла
і присутність дорослої жінки
у житню молитву

вся однині належу тобі
навіть сонячністю звіробою!
на вустах мокрий слід
від любові
як ранка маленька дугою
нам так добре удвох
що аж світиться
радістю тиша зісподу!
і стоїть добре літо у грудях
безпекою дикого глоду

у воду прозору по горло зеленого півдня
вмочено цукор обіймів
за весь оцей час що поглибшав
ні разу не сталося змін
напевно найбільша пригода це сиве
як спокій власне коріння
і від задоволених доторків душами тремор
від рук й до колін

і весь добрий солод стоїть загусає
у море — на раз — хвилюванням
на два і на три — настовбурчені кінчики
вуст йдуть у тінь
запущені пальці у хор одкровення мого
і твого здивування
дві зустрічі впадин яремних прописані чітко
мов ян разом з інь

замість буїв на зап'ястях нитками
червоними межі від думки пропасти
так спокійніше пливеться
хоч простір мінливим
як був так і є
на завтра вже хтось вболіватиме
за нашу долю та ласти
наразі ж ми водам нейтральним
ввіряємо щастя шалене своє

ти любиш коли я мовчу
не говориш про мене знайомим
і там де ми робимо тишу
пильнують нас істинні дні
із того що знати потрібно
це кулі зі слів — безголові
я вбита упала вже тінь
ми з тобою удвох на землі

бачиш радіє трава і хапає
за ніжність та шрами
від добрих галявин свободи
легкість і жар водночас
під шкірою казиться сонце
щоб ребрами запам'ятали
і до глибокої старості
туляться скроні якраз

безпечність — належати світлу
припнувши до губ літо голе
в прочинені усмішки вливши
гостинності імені й див
якщо досхочу намовчались
давай пробиватись додому
на виріст принесені зморшки
не викажуть тих хто любив

збили сліди безрозлучних
побачень висотки
балкони над вікнами згадок
інша столиця
паркінг створився літами
затакної нотки
хоч зустріч можлива
а чи не розгубимо лиця
стабільності власного дому
тиску без гулу?
у кожного третєся у ліжку
коштовна зброя
яка відчуває ще
не убите минуле
і ти як на сповіді
маєш зізнатися хто я
і я мовби прісна чуттями
всі за і всі проти
перекладатиму в теми
спокійного блюзу...
молюся про мужність твою
не чіпати коди
погодженого
на окремо любити
союзу
іноді хочеться знов
у початок трьох крапок
де збиране щастя нами
під кунтушем б'ється
даруєш безсонню моєму
свою колисанку...
та тільки утрачено
без розуміння
сідельце

наростає в повітрі
(не вірю у) випадковість
й відпускає коріння своїх
плодоносних дерев
наливається соком очищеним
сяюча совість
обирає єдину незайману
із королев
буде дощити святими
і паростки істин
межі імен облюбують
до тріщинок уст...
тепер — тобі жінка
я небом
насподі
і чиста
яка перестала боятися
знаків пелюст...

коли ти їдеш додому
рятуєш неспокій
збиваєш високий пульс
поглиблюєш кроки
вливаєш у вени сновиди
чи сам ходиш ними
я сумно триваю сама
ховаються сили
і теми зачинені чинні
(ні пуху ані пера)
навстіж сміється вітер
і гуляє під ним трава...
коли ти береш вихідні
(як до мене колись)
натхненно благословляю
щасливе на двох
«повернись»
бо знаю чекання це вірність
що в серці й по колу
бо має у кожного бути
свою
дорога
додому

завтра вона зізнається йому
що має серце
яке зійшло з дистанції
і ні слова не буде
про позатілесну магістраль

сьогодні вона сім разів
подумає
чи ще має серце
приречене до страти
і не відіб'ється почуттями

завтра вона йтиме до нього
ніколи не вщухати
захлинатися торканнями
бездоганного світла
коханого чоловіка

її цьогорічна любов
ходитиме в білому
вставатиме і лягатиме сонцем
плюс сонцем — двома
триватиме миром без міри
укотре вільною
і він певно обраний нею
втрапить до того човна

не через сон вартуватиме
близькість розпечену
і сіро-блакитним спокоєм
вимаже голі страхи
він перший – останній уранці
в обід та увечері
якому із радістю кліпають
чорні її птахи

так тепло і тихо на пристані
сходить добра погода
розплетений настрої за пасма
двох смикає знакових
він любить цю жінку і
хоч на таких вже й не мода
мружиться проти її світил
цілує її та дякує

от ні щоб узяти та написати
як із тобою просто та легко
причина зустрітися —
не тільки в каві
а в переході межі недалеко
від двічі по двадцять — це я
про себе сто п'ятдесят —
нехай про горілку...
та знов на роботу щоразу уранці
і рятувати важкі понеділки

напівживою іти від втоми
а небу вдячність систематична
своїми словами дарма що удома
зате від душі не періодично
слухати стук що у серці
й настільний — такий механізм
котрий неслухняний —
щоб спершу набрати номер
мобільний
почути твій голос
взнати про плани

та усміхнутися від розуміння
про надто період оцей спекотний
через проблеми та зайвий клопіт
і недоварені мізками коди...
емігрувати узгодивши дату
координати й пального кількість
щоб спати удвох
побільше двом спати
будь-де переводити
стрілки на близькість

пересохлі вуста
оніміле
ховають літо
у смиренній траві ти можливо
чекаєш на страту
я не можу згубити тебе!
я боюся зомліти
у цій тиші де й тіні закохані
ще не готові спати

наливається ніжність із зав'язі
двох не пустої
протягає обійми хвилюючі
наче святкові
я от віриш до тебе була вже
була непростою
і торкалася зором тривожним
відбитків підкови

та дощами роїтися часто —
не в рук володінні
бо твій місяць в мої на щоках
западає молитви
у поважанім щасті ворухиться
наше спасіння
це пора двох розчулених
аж до небес без гонитви

якщо береш
то забирай у плин
не тільки на нічліг
у ясла повні
дорослість — це коли
мовчання зовні
дитинство — це бажань
несталий тин
а я ще юна
я ще — смолоскип!
зі мною варто
почуттями довго
всміхаєшся
я сонце на дорогу
перешиваю
в спільний логотип

розтікаюся
каюся річкою
і течу
від долонь і на спину
по вірі вглибаю
свідомо
десь на лівім плечі
уповільнюся
промовчу
що потрапила в тебе
немовби до себе
додому

поміж смислами
поглядів світлих
у гирлі думок
відчиняються
двері мені
виливається голос
проступає
родимими плямами
літо підводних стежок
я кажу тобі — так —
і топлю неупевнений
хронос

можеш — дай
знати ліктям
про щастя що б'є
з-під грудей
зрілі Всесвіти голі
в тілах що засувом
інакші
нам ще довго
кохати і бачитися
між людей
може мить то є ми
які пристрастю повені
слабші

мистецтво
твого лікування — це ніжити
осінь у тілі та грітися цілодобово
із кимось чи як вже складеться
і де —
розуміють обмацані враженням
кадри
ти завжди приносиш молитву
що читається світлом
стовідсотково
лягає на душу бурштином як
стрижена радість
у мамині авторські згарди

красиво багрянець пасує до
гомону
дум рівноденних тривог
дріб'язкових
які покривають віджите й нове
павутиння
що пасмами долі торкається
віку
закохані у прохолоду три місяці
ще
у картатому светрику будуть
законно
спостерігати за змістами
зцілень
та спокою синього дивного
витоком

жадливо світ трусимо падають
стрілки
секундні під яблуню вічну
найпершу
от тільки вже згоди не треба

на долю
що в жили занурена літнім та
щедрим
і не відлучені ночі та дні від
каштанів
котрі уляглися на землю і
стежать...

невипадкова ця осінь
що золото ловить із вуст
бо сьогодні так хочеться й треба

ти так далеко від мене що
боюся тебе недочути
через відстань та хрести на
сорочці
через сльози що вірою серця
гріють очі
і я майже навчилася не випускати
їх уночі коли вже давно сплю

ти так далеко від мене що я
записую голоси наших слів
які сповідуються свободою небес
і вибухають цвітом як і все
прекрасне у квітні чи навіть раніше

ти так далеко від мене що я
навмисне прискорюю щоденні кроки
задля майбутнього вдалого
стрибка в обійми витонченої світлої
чемності навколо безіменного

ти так далеко від мене що я
дихаю тобі у самісіньке серце
зволожуючи його звичайним
чеканням біля «Золотих Воріт»⁴
які скриплять вічним життям
такої ж самостійності

ти так далеко від мене що Бог
порівно ділить нам
воду землю повітря вогонь
а про п'ятий елемент звітує
слово у слово
доглядаючи скроні білою думкою
тимчасово побути окремо
перетерпіти

перечекати
перемог –
ти...

під ранок холоне зароджена
самота
сонце сходить віддатися нам і
тяжінню
хочу бути у тебе останньою та
наче уперше люблю
передосіння

окремо сильно болить на устах
святе
тулюся щокою до рук твоїх
умліваю
все що зі мною було дотепер все
не те!
вітер сльози нанизує...
дощитиме знаю

читатимеш мовчки колись забути
світи:
як сходило сонце віддатися нам
і тяжінню
не викуплені і розхристані
я і ти
і незахищена ніжність
передосіння

бурштин злітає
в ревнощі дощів
в хустину де
цілюються горіхи
й базилік пряний
молиться про віху
як на веранді
варяться борщі

френд осені —
вродливий
псих-стиліст —
фейсбучну банить
літові сторінку
а гущу слив-угорок
із наливки
зливає в біле
вітер-піаніст

розлучна гра
в сухому «ні»
чорниць
на венах перерізаних
кизилю...
лиш безпритульний
спокій чеше гриву
старому чебрецю
що горілиць

презентуй мене своїй
мовчазній душі
яка в плани твої
перевірені тричі
входить
до уваги не взявши
заточені кимось ножі
я ще зможу нарізати
трішки для себе вроди

одягти з домотканого
білого полотна
оту сукню що постаріла
раніш за обличчя
може станеться так що
тобі й залишуся
чудна?
надивитись на щастя
яким ти й заплющиш вічі

покажи мене іншим
натрудженим
стомленим снам
головою на їхні коліна
лягатиму
хочеш?
кажуть тим
кому справді за сорок
байдуже тут а чи там
перейматися тишею
бо вже вона не зурочить

ми занадто великі секрети
маленьких квартир
наші гори кохання встають
аби день відшуміти

я прошуся погрітися
поруч
без плати і крил
я тобі дозволяю
спинитися тут і любити

хотілося одне
до одного
але не сталися
отим ранком
що
надвечір
перекотився
коржем

невже
пройдені пальчики
трускавкою облому
і жевріють
пекла вигини
у передмісті
цноти

хто ти?

довів
до кипіння
уяву
сумнівно хвору
унеможливив
втечу пристрасті
в ліжку

хотілось
(навіщо ж
змовчав?)
тобі — від учора
скололи тілесну
рішучість
місячні
ріжки

не бійся тягти по землі
перебите ім'ям крило
штовхаючи чорне
там згодом
зблисне пшениця
в жодному разі не раджу
забути про те
що було
бо все що стосується щастя
насправді не сниться

причина потреби боятися
схоже
у першоджерел
якщо ти про це не забудеш
то в'язь безнадійна
високо ходять вітри але ж
поки що ти не орел...
дорога завжди пам'ятає
як ходить людина

шості човни почуттів
не для тих
котрі хочуть у плин
а тій у якої густі небеса
мостять сонце
зимуй собі тихо
воскреснеш у квітні
мов Син
і гадки не матимеш
що починав
незнайомцем

а ти скучатимеш а я розплачуся
суничним полум'ям у джинси
схованим
перетовкли любов на джаз у
головах
бувай до п'ятниці!
ми ще побачимось

ти хочеш більшого чогось
інакшого
давай між віршами а може й
прозою
ти розігрітий вже міцного дозою
а я відчинена
заходь поплачемо

тут стільки сорому що пекло й
казиться
а я трималася ближче до холоду
з тобою добре так ну що ж
виходимо...
ми ще побачимось
бувай до п'ятниці!

старіє твоя борода бо вже років двадцять
як білим туманом по світу на подив
старіють не груди змілілі мої молоком
а судини в яких причаїлися тромби
безпорадні розгублені зрілістю часу
розбираємо власні з нічого створені сходи
і вже ночви готові оджати дві пам'яті що
завагалися краще до Бога чи в катакомби

не казала тепер вже почуй як боялася
духом своїм зголоднілих без днища образ
сіллю освяченою на Великдень посипала
на захист від вроків чужих кути та пороги
раз на місяців два ти і сам вибухав
безпідставно
немовби балон у якому природний газ
ми в надію загнатися вміли красиво
й жили пречудово як бачилось збоку

нянька-ніч передумане здумане ноги
судомами зводить до спільних дітей
а знайомі відтоді ми ще коли люди
найперші нізвідки взялися вогнями
рідний мій! осінь літа подалі ведеш
від зими та розмовних нікчемних смертей
ні на кого не схожі ми бродимо винами
й ми не приходимо (дяка) до тями

я ховаю свій білий налив під сорочкою
з льону
мовчизна милосердна під віями синім
предивна
воскресає із мертвих жага не заради
прокльону
і розгойдують глибоко подихи мить
не наївну

умлівають серця і хапають похмілля
утечі
зачепилася часом об тебе збиваю
коліна —
на липневій єдиній сльозі так болить
кровотеча!
чоловіча любов поруч мовчки цілує
кармінна

день плодів вислизає тобі поміж неба
і пальці —
можеш душу зірвати мою доки хтось
не поціливі
і вона вже у повні хто зна що чекає
уранці?
щем та ніжність на пульсі тримають
«любити» безцінне

нічого не треба
живи собі там де живеш
і думай про тих
котрі — поруч — спокійні
та мирні
я — щось неможливе
поміж колискових одеж
ти — хтось незбагнений
і також як я божевільний

не всім дано щастя
прожити кохання удвох
і серце скресати подібним
до трепоту пісні
скупчати — це досвід
яким з нами ділиться Бог
це сила світів де сльозам
нашим щемко та тісно

без зайвої ніжності дихає
думка в лице
на згинах зітхання спиняється
повна обіймів
нас поки що разом
тримає мовчання оце
нам поки що відстань
дається єдина
по вірі

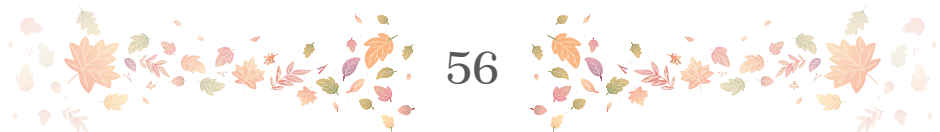
ти знаєш як це
стояти поруч із тобою
та стримувати хвилювання
нуртувати душу
бо всюди дорога
яка торкалася наших ніг
а тепер спинилася
між нами в подиві?

ти щось дозволив
я щось нав'язала
із прямих обіцяючих
поглядів маренго
у місті що колись
перейняло славу
для кращого життя
у дрібних деталях

ти знаєш як це жадібно
дивитися на тебе
а багаті лежачу поруч
із твоєю
власну тінь втриматися
у вертикальному положенні
оцінюючи свідомість тих
милих доторків?

от і поговорили...

знову рознесемо свіжість
вибілених бордюрів
відвертість закоханих думок
у свої старі автівки та
роз'їдемося
радіти і трішки щось знати
дякувати одне одному

і просто бути кращими
за будь-якої зміни
напрямку руху

і ти ж це знаєш

тримає рук твоїх щемка розмова
не терпни ними розітні пустоти
а я по долу розтрушу солому
ти впустиш ніч
у ній зречемось цноти
і проростемо майбуттям у скронях
скарбницями зійдемося насподі
пацьорки снів стечуть хай
невідомі
ранкове тло нам залоскоче
— годі!
але дарма бо з висоти ламкої
навпомацки зберу чуттів знамена
бери неси до вирію
бо осінь
і наше щастя
ще таке зелене

давай-но по чарці
цієї сухої весни
епохи думок і гучних
чоловічих жартів!
ми це заслужили
можливо
ні премій ні грантів
самі відреклися від рухів
стоянь голизни

не звикли до розкладу
щастя погоди очей
відносно налякані
губимо спраглу дорогу
і вим'яте небо що
стримує чесного Бога
зривається бо не прощає
нам певних речей

любов розростається
волею з інших імен
заліплює пам'ять
прийдешнім
і зграєю віршів
та щось неможливо забути
ми ближчі ми інші
рівняємо порізно дійсність
напружених вен

про що ти думала
коли відтинала для нього
від свого язика «так»
що обіцяла своїй косі
до пояса коли відпускала
її боязку під вельон?

чи відрікалася як
від сатани
слів його та гніву
що гарні відбитками
рук над ребрами
точніше окрім одного
з якого сама родом?

чи присягала
собі справжній
на інакше кохання
із ним від нього
та навзаєм?

чи ти не відала що
не все так як у людей
та й чи у людей саме так
як здавалося
і що непотрібною
станеш йому так
як крові для річки
страченої цим же
манливим безрухом...

так от скажи
про що ти думала
коли вмирала і воскресала
у своєму жіночому
нероздільному горі

лягаючи та прокидаючись
різною історією
із замкнутим
в опочивальні
фіналом?

ховаєш в устрицях
свої рибальські сіті
у яких заплуталися
ті чоловіки
які жодного разу
не прочитали мене
і передумали йти на голос

твоя розхристана спека
вірить у реінкарнацію
коронованих берегів
з вживленими перлами
газетні кораблики
обманюють екосистему
глибинами першоджерел

а я цілую пульсуючі щоки
мертвого моря
яке відкривається тобі
адамовим

я очима всотую вузлики
твоїх переживань
що ув'язують піну
значущого
аби не розлилися ми
на дороги
де перемиваються кістки
коли котиться світ за очі

що з нами буде?
ця світла і справжня любов
така невситима
що й простору свіжого мало!
без тебе не можу
а ти як — кажи —
замовчала...
мабуть
подумав чомусь що
я твій діволов
вагається небо донизу
до тайни
впиваюся
наче своєю удачею
вволю —
жодних поміток провини
не першим до бою...
не треба хотіти і тільки

бери та люби!

ні про що не проситиму
хай буде млосно
і за метр і за тисячу
до твого зойку
своїм серцем підстрелив
взяв
мовби сойку
а між іншим у мене
є син недорослий
кроки кояться слабкістю
і збігом вітрища
й він не свідчитиме
проти імені схожого
таланих тобі
знаєш
як для перехожого!
то судомить моє
неприкаяне річище
у проєкції збоку
сумніви тінями:
не проситися з бою
ковтнути яблуко...
закипає підсолена
газдою патока
світу з глузду
зійшов який
прямо під тіменем

в ковчезі сумісного жовтня
є вимір де ми гонорові
тому й не тривожимо спокій
шліфуємо той який є
аби ще три місяці вчинків
і стільки ж на вітрі любові
аби ще три краплі провину
щоб злити її навзаєм

у натовпі злакових пальців
розлога моя піснепам'ять
ти смикай за неї болючу
й нікому не продавай
ми вбрід перейшли
власний розум
тепер вже вагання не давлять
і спрага та сонце шанують тіла
що виношують жаль

що мабуть уздовж цього світу
й виводять звучання органне
розштовхані винами молять
вогонь не спалити пісень
багряні овації сходять
на слабкість між нами й містами
дощами думок липне осінь
аби не мовчанням лишень

залізла у джем
сюди більшість
водить своїх
бджіл
і поки ті з'їдають
кількаденний
запас — на зиму —
попереду
підточують зір
вуличному кар'єристу
я вам скажу
це щось!
бо вже встигла
начервонити губи
витагнути
з кембриджського
словничка
поняття
про тонкощі
закоркованих
(в несприятливих
умовах)
і ковтнути трясця
його матері
з телефона

якщо хочеш —
пали органічні
кілокалорії
і хутчій на ріг
Саксаганського
та Антоновича!
я вийду
до тебе —

цілуватися!

закохані погляди нишком
справляють хрестини
гречно
до непритомності майже
ходять обійми
босі
радіти любов'ю — справді —
ще та собі
дорожнеча
пронизує ніжність світлом
у ступені свята
й досі

перша година
покровом на голові
уповільнює думку
про любить він а чи ні

друга година
по-особливому
гладить плече
от тільки очі
відьма — хвилина
в хмари товче

третя година
на критий
виштовхує тік
буде тобі
хлібів чоловічих
на вік!

далі... а знає хто
чим обернуться часи?
молодість
секундантом
не промахнутися б
тс!

очима дорослої осені припадаєш
до спіднього на моїх літніх
стегнах

шкодуєш що не тобою
перегукується
пара фліртуючих черевичків

перепрошуєш у самого себе
за ще незрозуміле умлівання
від проєкцій ямочок на сідницях

бо для всіх аж нічого не сталося
бо для тебе щось настоюється
цар-зіллям
бери пий та воюй!

не скажу яким місцем
стріпується
уві сні бажання жити тобою
щотижня
та чому це комісує гарна пам'ять

бо на зиму свої хотіння ти заготував
сиропом медового сонцетривання

і мені виявилось не вдосталь
того дня яким ти зблиснув і
вдарив

по кількох срібних струнах
русявого чекання тебе

тебе
за новим старим стилем любові

на бабуху⁵
бігом!
ай-ай
замовляння любові
вкрай
хіромантія ночі в
схил
під сорочкою стане
сил
у своїй однині
один
прив'яжи погойдай
мій тин
упадемо як ріки
вдвох
дай мені
а тобі — дай
Бог!
загусає солодке в
мед
і дівоцтво по
стегнам — red
таїна проросте
зерном
щось тобі
щось й мені
дано

⁵**Бабуха** — слово з дитячої лексики сина, що означає «подушка».

ніколи не буду до неї готова
але зроби мені осінь!
хоч би одну і надовго
ручну та спокійну
давай домовлятися
про скасування прогнозів
давай не чекати від цього нічого
якщо не дитину

усе йде за розкладом
п'явки – безсоння цікавлять
своєю надутістю сили
тривожним смоктанням
і паводки їхні на губи
покусані давлять
і розум чорніє в зіницях
сп'янілим чеканням

у цій прохолоді кімнатній
музейні надії
на світ непустий
і намолене душами ліжко
прошу тебе бути за сторожа
поки ще вірю
у листопадовий мікс
та передбачення трішки

немолоді поцілунки
не люблять ходити наосліп
бо їх не чекають ні сонце
ні тиші гербарій
і ми ж простодушні
чіпляємо рівність в дорозі
хоч то вже таке
прошу
осінь зробімо
у парі!

обіцяю тобі сподобатися
перекладами
важливого
на всі мови світу
про яке не говорять
задля чого живуть
у ритмі новин
щоб знати більше
про тіні
кімнатного потягу
в якому
втрачається здоровий глузд
ще до того
як обірвуться хвости
вагонів
правильних вчинків
в одне звалище
спогадів

присягаюся тобі не шукати
винних
у слухавці
яка постійно починає
розмову не з тієї літери
абетки серця
але подвоює її
між голосними
бо знає що робить
і не боїться
бути
повішеною
за найголовніше запитання
в житті
відповідь на яке
все ж
покриється інеєм

на котрійсь зі станцій

дозволяю тобі
цю крихку невагомість
із прихованим страхом
сплутати
мене з іншою
яка придбала свій квиток
не в касі
РАГСу

Пахощі саду зрілої душі

У цій книзі «ключове — бути голим!» І Вікторія Шевель сміливо оголила душу перед читачами, показавши глибину, ніжність, космічність та безмежне тепло, яке залишається після її віршів. У той час, коли «хтось тільки пахне наближенням...» осені, вірші збірки дихають різними порами року й розливаються благодатними пахощами саду зрілої душі авторки.

Головна героїня — суцільна «присутність дорослої жінки». Пристрасної, турботливої, небесної. Ця збірка — про кохання, вміння чекати й пробачати, ділитися сокровеним, бути сміливими у мріях й відчувати радість їхнього втілення. Збірка про те, як любити й хрестити плачем своє щастя, як прокидатися в радості й грітися в обіймах.

Бог дав цій жінці Своє щастя! Вона щедро повернула Творцю своїм талантом та цілющим словом любов і надію, мрію й усмішку. В цій книзі Небо говорить із Землею, створюючи гармонію й затишок. Тож хай буде благословенним кожен, хто прочитає ці поетичні рядки!

Олександр Козинець,
український письменник, викладач,
автор літературних проєктів

Загадковий Космос внутрішнього світла

Нині, у час бездуховності і свідомої підміни цінностей, важко зберегти та розвинути свій талант. Важко писати, відвойовуючи хвилини для творчості. Важко домогтися навіть мінімальної майстерності. Неймовірно важко видати дійсно гарну та гідну книгу.

Письменники, особливо поети, наштовхуються на таку залізобетонну перешкоду непорозуміння, що опускаються руки. Не один раз, зневірившись, вони питають себе: «А чи потрібно взагалі виснажуватися? Заради кого?» І багато хто здається. Ті ж, чиї серця б'ються не в такт, не поступаються. Адже ПОЕЗІЯ — та сама боротьба, яка вимагає, насамперед, самопожертви, сміливості, терпіння, неабиякої мужності. На полі поезії теж літають кулі, і вони поцілюють...

У літературу все більше й більше йдуть жінки: їхня поезія пахне свіжістю, свободою від компромісів і легковажністю до наслідків того, про що вони написали. Особисто мене це бадьорить. Тішить те, що саме вони роблять сьогоднішню літературу, заповнюють собою її простір, збагачують його своїм внутрішнім світлом і перетворюють на загадковий Космос. І нова книга Вікторії Шевель (Віти Весняної) «ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ» саме про Космос: Космос почуттів, Космос любові, Космос душі.

Микола Адам,
білоруський письменник, перекладач,
м. Мінськ

Вікторія Шевель

ЗРОБИ МЕНІ ОСІНЬ

Віталій Бірчак верстка, дизайн
Олександра Малаш передмова
Ангеліна Олійник літературне редагування
Олександр Козинець, Микола Адам післяслово

Здано на складання 19.01.2021 р.
Підписано до друку 20.01.2021 р.
Умовн. друк. арк. 4,08
Обл.-вид. арк. 4,46
Замовлення № 785
ISBN 978-966-441-633-4
Формат 84x108\32
Наклад 300 прим.

Літературна агенція «ПІРАМІДА»
Україна, 79006, а/с 10989.
м. Львів, вул. Плугова, 6.
тел./факс: (032) 235-53-28
e-mail: pyramidabook@ukr.net
www.pyramidabook.com

